

Arbeids- og inkluderingsdepartementet	
Saksnr.: 200603652	Dok.nr.: 38
Arkivkode: 571	Dato: 23/11-06
Avd.: INN / PRE	Saksbeh.: CEF
U.off.:	

NOK!

Norsk Kriesesenterforbund

Det kongelige arbeids-og inkluderingsdepartementet
Postboks 8019 Dep
0030 Oslo

Høring – beskyttelse mot tvangsekteskap- tiltak for å motvirke at unge personer sendes til og holdes tilbake i opprinnelseslandet for å tvangsgiftes

Vi viser til høringsbrev av 12. oktober dette år der organisasjonen blir bedt bedt om å besvare ulike spørsmål i forbindelse med tvangsekteskapsproblematikk.

Spørsmål 1: Hvis det innføres et alderskrav på 21 år for oppholdstillatelse for ektefeller/samboere, bør dette da kombineres med tiltak for å forhindre at unge personer holdes tilbake i opprinnelseslandet til 21-årskravet er oppfylt?

Dersom vi ser på statistikken over inngåtte ekteskap i Norge i 2005, ser vi at svært få ekteskap inngås i så ung alder. Det kan dermed synes som om det ikke skulle være grunnlag for en slik regel. Dersom regelen allikevel innføres, tror vi det er viktig at den kombineres med andre tiltak.

Når det gjelder å rangere de foreslåtte tiltakene opp mot hverandre, synes vi at det kan være vanskelig å gi en anbefaling. Bestemmelsene vil sannsynligvis få store konsekvenser for den enkelte, og ulempen kan jo være, som det også påpekes i høringsbrevet, at også andre uten denne problematikken rammes.

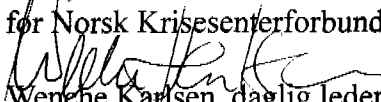
Dersom vi ser på kriesesenterstatistikken for 2005, ser vi at svært få personer fra denne gruppen finner veien til kriesesentrene. Vi har derfor relativt liten erfaring med denne gruppen. Dette kan skyldes at det faktiske er svært få tilfeller av tvangsekteskap eller æresrelatert vold i Norge, eller det kan skyldes at vi ikke er flinke nok til å markedsføre tilbudet vårt overfor denne gruppen.

I de tilfellene hvor kriesesentrene har erfaring med tvangsgifte handler det mer om det arbeidet som gjøres i akuttfasen i saker (botilbud, trusselvurdering, samarbeide med sosialkontor eventuelt barnevern, samarbeid med advokat, bistand ved megling etc). Likeledes har vi erfaring når det gjelder å finne løsninger etter kriesesenteroppholdet.

Vi vil derfor heller benytte anledningen til å peke på utfordringer vi mener hjelpeapparatet har i forhold til denne gruppen:

Såvidt oss bekjent finnes ingen god omfangsundersøkelse. Hvor stort er problemet i Norge?
Manglende kompetanse i hjelpeapparatet om denne problematikken og om kulturspørsmål generelt
Manglende fellesstrategier for tiltak
For få plasseringstilbud, særlig dersom sikkerhet og behov for omsorg skal vektlegges
Noen ganger for mye fokus på kulturperspektivet, fagligheten kan komme i bakgrunnen
For få psykososiale tilbud til de som utsettes (i hvert fall i distriktene)
Disse ungdommene krever masse oppfølging, mange av dem er ikke vant til å klare seg på egenhånd (grenser, økonomi etc)

Alle som arbeider med denne type saker har i tillegg et stort ansvar for å medvirke til at personen gjør valg den kan leve med. Personene må ikke «reddes for enhver pris». For noen av dem blir det rett og slett for tungt å velge vekk familien på tross av trusler som er kommet. For oss og andre handler det da om å repektre dette valget og heller legge til rette for at kontakten eller tilbakeføringen kan skje i tryggest mulig rammer.

Oslo, 21. november 2006
for Norsk Krisesenterforbund

Wenche Karlsen, daglig leder
